

عنوان مقاله:

ارزیابی برنامه ملی مبارزه با شاربن در جمعیت دامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات دامپزشکی، دوره 72، شماره 3 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

حسین اسماعیلی - گروه میکروب شناسی، دانشکده دامپزشکی دانشگاه تهران، تهران، ایران

مراد مرادی گراوند - کارشناس سازمان دامپزشکی کشور، تهران، ایران

مونا حامدی - گروه میکروب شناسی، دانشکده دامپزشکی دانشگاه تهران، تهران، ایران

منوچهر قریب مبینی - کارشناس سازمان دامپزشکی کشور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

زمینه مطالعه: شاربن به علت وسعت پراکندگی، خسارات اقتصادی فراوان و مخاطره‌های که برای بهداشت عمومی دارد، یکی از مهمترین بیماریهای مشترک محسوب میشود. هدف از این مطالعه، ارزیابی برنامه مبارزه با شاربن در جمعیت دامی در ایران با تاکید بر سالهای 1990 تا 2015 میالدی استروش. کار: در مطالعه حاضر، اطلاعات مربوط به مبارزه با شاربن، از ابتدا تا سال 2015 میالدی مورد بحث قرار گرفته است. داده‌ها با استفاده از آزمون ضریب همبستگی پیرسون جهت بررسی تاثیر مایه کوبی بر میزان تلفات و تعداد کانونهای وقوع بیماری، مورد تجزیه و تحلیل آماری قرار گرفتند. نتایج: از سال 1926 میالدی، مایه کوبی دامها بر ضد شاربن در ایران آغاز شد. در خلال سالهای 1990-2015، حجم مایه کوبی در جمعیت گاو برابر با 78621001 و در جمعیت گوسفند و بز برابر با 1357680466 بود. در طی این سالها تعداد 452 کانون بیماری در جمعیت گاو و 761 کانون در جمعیت گوسفند و بز رخ داده، همچنین، تعداد 666 راس گاو و 5775 راس گوسفند و بز در اثر ابتلا به شاربن تلف شده اند. بین تعداد کانونهای بیماری و مایه کوبی و همینطور بین میزان تلفات و مایه کوبی، رابطه آماری معنیداری وجود نداشت. نتیجه گیری نهایی: مایه کوبی بدون هدف و عدم برنامه ریزی بر اساس اصول اپیدمیولوژیکی، عملاً قادر به قطع وقوع بیماری نمیشد، لذا برای پیشگیری از رویداد بیماری، مایه کوبی هدفمند باید توأم با کنترل و مراقبت باشد. جهت تحقق این امر الزم است به مواردی چون آموزش، تشخیص صحیح، اجرای راهکارهای کنترلی و گزارش دهی، اهمیت بیشتری داده شود.

کلمات کلیدی:

باسیلوس آنتراسیس، سیاه زخم، شاربن، کنترل و مایه کوبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/796487>

